

ЗМАЙСТРУЙ СОБІ... КАЗКУ

Хто побував на подвір'ї Василя Гуменюка у Козирщині, той неодмінно захоче знову сюди завітати, щоб потішити душу і серце витворами воістину золотих рук майстра справ деревообробних. Причому, майстер керується лише Божою іскрою, невидимими генетичними здібностями, бо ніколи і ніде не навчався цьому ремеслу. Власне, деревообробником у фаховому значенні цього слова його назвати важко, бо козирщинський талант обробляє хіба що корені дерев, лико, береста та відходи деревини і доводить власні вироби до стандартів мистецьких.

Поспілкуватися із самим козирщинським самородком не вдалося, бо цього дня, коли завітав у його казкові володіння, Василь Анатолійович у господарських справах відлучився з дому. Тому гідом у домашньому музеї мистецтва була його дружина Галина Антонівна. До речі, уродженка Березного, познайомилися і поборалися із Василем аж у Хабаровському краї, куди доля обох заманила на будівництво. Але й там, на краю советських земель, їм не тільки снилися українські спориші, а й обоє виношували мрії повернутися у край отчий. Зрозуміло, що такі працьовиті, беручкі і кмітливі люди всюди дають собі раду. Непогано їм жилося і в Хабаровському краї. Але все-таки вирішальну роль зіграв клич землі рідної.

Поселилося подружжя у Козирщині в оселі бабусі Антоніни Оксентіївни, котра дуже любила внука. Відтак десять років у молодій сім'ї бабуся була порадиником і тактиком, а відпливла за береги вічності, коли їй виповнилося 94 роки.

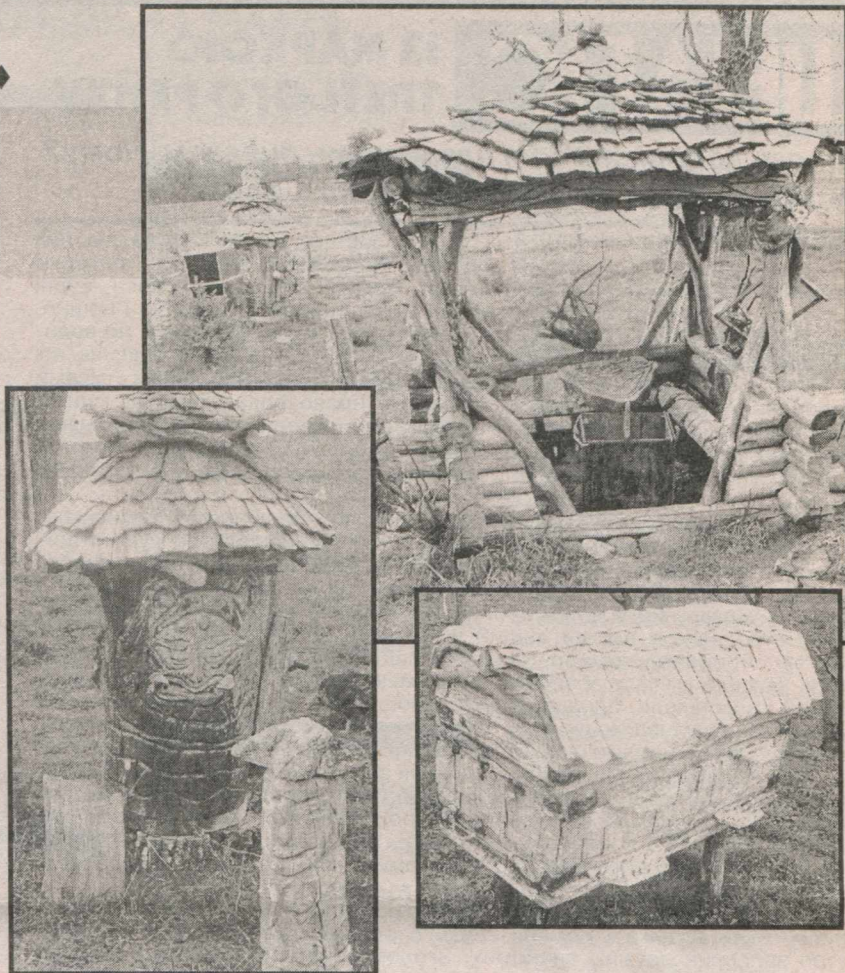
Отож бабусину хату хазяйновитий онук став доводити до стандартів, які відповідали його уявленням про добробут, затишок і естетику. Спочатку обмурували, а тоді своїми правними руками газда змайстрував казковий ганок, причілок. Мабуть, якби об'їхали усю Україну і навіть світ, то такого дива не побачили б.

Звісно, кожен виріб Василя Гуменюка – це пісня дару людського. Причому, одна половина доробку дивомайстра тішить людей просто неба: ворота в кошару, ворота у садочок, зимовий сад, огорожа на клумбах – усе виготовлене із відходів деревини, лози, коренів. А коли завітає на пасіку, то враження таке, що гостює у казці. Бо вулики – не просто приміщення для бджіл, а витвори справжнього мистецтва. Споглядаючи цю красу, забуваєш про бджіл, мед, бо не можна погляду відірвати.

А у кімнатах очі розбігаються, бо чи не кожен квадратний метр житлової площі засвідчує, скільки праці, терпіння і творчості господар доклав до виробів. Найбільше місця займає ліжко – у таке ложе із радістю вместилися б і царівна, а у кріслі вмовився б і президент будь-якої держави. Етажерку хоч сьогодні демонструй на виставці – така вона незвична і вабить око. А світильник із кореня дерева вкотре «засвічує» непересічний хист майстра. Власне, непростю перелічити усе, у що вклав свій талант Василь Гуменюк: стіл, кухоль для пива, із яким не втримався від спокуси сфотографуватися Бокіймівський сільський голова Микола Рубиш, корзини, бар, таці, хлібниця, постели, вази... І кожен виріб так і просить у музей, бо незвичний, викликає непідробний інтерес ще глибше зануритися у світ козирщинського диво-майстра.

Особливе місце у сімейних буднях займає «руська баня», яку пан Василь виготовив власноруч і застосував «новітні технології» – значна частина лазні розміщена у землі. Це, на його переконання, дає змогу довго зберігати тепло. А поруч із лазнею – бочка із крижаною водою. Втім, Гуменюки залюбки можуть покачатися і у снігу, аби лишень отримати відповідний «кайф».

До речі, за освітою Василь Анатолійович – пасічник. Із задоволенням порастає біля півтора десятка вуликів. Але не єдиним бджолиним царством нині він живе. Сім'я господарює на землі. Допомагають діти – семикласниця Леся і шестикласник Назар. До речі, вони цікавляться і батьківським ремеслом – дивись, із часом Гуменюки загриплять на всю Україну. Не залишається осторонь

домашніх клопотів і найстарший син Тарас, але він, як кажуть, уже на своїх хлібах. Працює водієм і захоплюється технікою.

Я поцікавився у Галини Антонівни, чи, бува, господар не продає своїх виробів, на що вона відповіла заперечливо. Як кажуть, справжнє мистецтво – безцінне. Ймовірно, настане час і роботи Василя Гуменюка з'являться у краєзнавчих музеях. Як на мене, у Млинівському неодмінно має діяти виставка його творів. Звісно, це залежить від волі їх автора. Гадаю, громада району, Рівненщини має знати, який самобутній митець мешкає у мальовничій Козирщині. Сподіваюся, нинішня наша заочна зустріч матиме продовження і Василь Анатолійович зможе особисто розповісти про джерело натхнення, технологію виробництва та інші творчі секрети. Принаймні, я щиро у це вірю...

Віталій ТРАСЮК.

Ось!

МАНДРІВОЧКА – НЕ РІДНА ТІТОЧКА

Квітневого вечора семилітня дівчинка прямувала повз Ужинецький ліс у напрямку Владиславівки. Накрапував прохолодний дощ, та він лише додав енергійних рухів юній мандрівниці. Одинокую подорожню вгледів працівник райвідділу міліції і поцікавився, куди проти ночі направилася.

- У Млинів, - миттєво дала відповідь правоохоронцю.

- Але ж ти прямуєш у Владиславівку! – переконав її правоохоронць.

- Дядю! Я заблудилася! – зізналося діеча. – Мабуть, мене мама шукає!

З'ясувалося, що вечірньою порою школярка втратила орієнтири і заблукала. Звісно, міліціонер її заспокоїв, привіз до родичів, котрі зателефонували мамі. Одне слово, у цієї історії щасливий кінець і лише одне запитання: невже ніхто із водіїв не зауважив дівчинки, котра проти ночі кудись мандрувала? Мабуть, бачили, але із холодною байдужістю обминали чи не звертали увагу... Хто знає, як би закінчилися оті мандри, якби і правоохоронець виявився безсердечним...

Віталій ТРАСЮК.